

NÂNG NIU.

(Tự Truyện).

[]

“Hạnh phúc tuyệt vời” thoáng nhanh như bóng mây qua cửa sổ. “Đau khổ ngát ngây” cũng không phải là điều dễ kiếm trong đời. Đã từng nắm trong tay hai thứ ấy thì hãy biết nâng niu, trân quý. Dầu trôi qua rồi cũng không có gì phải tiếc nuối với Thời Gian!

[]

*Mưa rơi và còn rơi
Không bao giờ mưa rơi
Không bao giờ ta nguôi yêu
Người ơi!*

[]

***/ Dalat, thứ Sáu 24/1/1975**

Phạm Hùng gửi cái giấy nhờ một cô vũ nữ đưa riêng cho tôi, mời tôi đi ăn sáng ngày hôm sau ở restaurant Nam Sơn để “tỏ lòng ngưỡng mộ tiếng violon truyền cảm và cảm ơn bản nhạc Sombre Dimanche được nghe tối hôm trước”. Tôi muốn kể thật với anh chuyện này, nhưng không hiểu sao vẫn ngần ngại, cuối cùng thì quyết định giấu hẳn cái giấy mời đi. Phải viết, đây là LẦN THỨ NHẤT tôi đã không thành thật với anh trong một sự kiện.

***/ Dalat, thứ Bảy 25/1/1975**

Ông Khuê (saxo ténor) và Noel (guitariste) cùng chị ca sĩ Kim Chi từ Sài Gòn lên, ngủ lại phòng chúng tôi vài bữa. Vây là ban nhạc tạm yên. Chỗ trống của ba người nhạc sĩ bỏ đi đã được thu xếp ổn thỏa.

Sáng thứ Bảy dậy sớm, tôi và anh nằm trò chuyện lan man. Nhiều vấn đề được tôi đưa ra nói, từ sự anh lơ là trách nhiệm trên tôi, đến sự bực dọc nhăn nhó hằng ngày của anh trên công việc... Anh hiểu những gì tôi phân tích, ôm ghì tôi, bày tỏ:

"Anh xin lỗi em! Anh thật thiếu bổn phận với em. Làm vợ anh, em chẳng được sung sướng gì. Anh xin lỗi em!"

Tôi thoáng ngỡ ngàng, không biết rằng anh thực tâm nhận ra khuyết điểm, hay chỉ là cách nói mĩa mai như dạo sau này anh thường hành sử?

Lại nghe anh tiếp:

"Anh căm thù cái bọn ca nhạc sĩ đã làm mất quá nhiều thì giờ của chúng ta. Thay vì phải lo lắng theo họ thì anh đã dành được cho em những phút giây săn sóc, đông dài tập dượt. Đằng này, em chẳng có gì trong tay ngoài một ông chồng hăng ngày cái kính, đời sống vật chất eo hẹp và đời sống tinh thần lo âu hồi hộp... Kể từ hôm nay, anh nhận lỗi và hứa sẽ dành nhiều thì giờ với em hơn."

Tôi thành thật:

"Em chỉ mong anh ĐỪNG tạo cho em cái mặc cảm bị lẻ loi như trước nay đã bị trong ban nhạc."

Buổi sáng đẹp, chúng tôi cùng đám ca nhạc sĩ đến thăm chị Hải. Trên mặt anh là cả một nỗi rạng rỡ vui cười. Lòng riêng, tôi vừa muốn ở lại chuyện trò với anh và bạn hữu, lại cũng vừa thôi thúc sao đó theo lá thư mời của Phạm Hùng. Trong tâm không định được gì cho dứt khoát.

Khi chị Hải đề nghị nấu bún ăn, tôi xin phép anh cho đi một mình ra phố chốc lát. Anh có vẻ áy náy nhưng vẫn bằng lòng, bảo rằng sẽ đợi tôi quay lại.

Từ nhà chị Hải ở dốc Phan Đình Phùng, tôi thẳng đến nhà hàng Nam Sơn trên phố Hòa Bình có Phạm Hùng đang ngồi đợi. Câu chuyện giữa hai người chỉ xoay quanh những lời tâm sự của Phạm Hùng theo mỗi tình dang dở với một người đàn bà đẹp, lớn tuổi hơn, vừa mới qua đời ở Sài Gòn, nguyên nhân cho bản nhạc Sombre Dimanche Phạm Hùng vẫn yêu cầu tôi đàn trong Duy Tân mỗi tối từ tuần lễ trước.

Tôi uống một cốc martell, tâm trí lửng lơ không cảm xúc nào đặc biệt, lại cũng chẳng hiểu tại sao đến gặp Phạm Hùng.

Nếu phân tích, có lẽ phải viết thế này:

+ Từ khi yêu và làm vợ anh, tôi (một con người ưa chuộng tự do) đã tự ý biến hình thành con chim trong lồng, không còn biết chút gì sự bay nhảy nữa. Phải nhận rằng cái lồng anh đem cho tôi rất đẹp, sơn son thếp vàng đầy đủ, nhưng từ lúc nào không hay nó đã trở thành một CÁI NGỤC nhiều hơn. Nên, nếu có lúc nào ngán ngùi được thoát ra ngoài cái lồng đó, đôi cánh này vẫn sẵn sàng giang rộng. Dù rằng tôi yêu anh ghê gớm, tôn kính và một lòng chung thủy thì cũng có lúc tôi thèm muốn tự do, thèm muốn được sống bình thường NHƯ bao người con gái.

+ Một lý do nữa cũng vô cùng quan trọng:

Lúc sau này, tôi bị săn đuổi từ đủ mọi phía, ra đường phải nhìn trước ngó sau theo sự rình rập của chị Lan, trong vũ trường phải tránh né tối đa sự ganh ghét đố kỵ của các đồng nghiệp. Còn anh lại ích kỷ quá trong những kèm giữ để không muốn nhận rằng tôi đã vô cùng mệt mỏi đến chỉ sẵn sàng ngã quy. Ngoài anh ra, trong thành phố này, tôi chẳng có lấy một người thân, người bạn nào khả dĩ khiến tôi có thể tâm sự lan man...

Buổi sáng trong Nam Sơn thật cũng KHÔNG PHẢI là một sự quy ngã như trên đã viết, mà với tôi, CHỈ LÀ một cuộc giải trí tầm thường. (Có lẽ tôi lầm lẫn khi cho rằng sự việc chỉ là giải trí... Nhưng quả tình đơn giản trong óc tôi là vậy.)

Phải chăng anh đã nói đúng về "bản chất chinh phục" vẫn còn ngự trị mạnh mẽ trong tôi? Hay là, cái "mặc cảm cô đơn" ám ảnh nặng nề tâm hồn quá đã luôn luôn khiến tôi ưa thích có được những người đàn ông bao quanh tán tụng? Tôi không thể tự xét. Chỉ biết rằng mình đã làm một điều ngu xuẩn, một thứ đàn bà nông nổi trong một hành vi vừa thích thú cũng vừa sợ hãi. Linh cảm những hiểm nguy đang vây bủa, vậy mà vẫn không từ chối sự lao đầu.

Lúc trở lại nhà chị Hải thì anh đã đi rồi cùng các người bạn.

Tại căn phòng 33 Phan Đình Phùng, tôi không đoán được ý anh ra sao khi anh vẫn cười nói tự nhiên trước mùi rượu toát từ miệng tôi. Riêng tôi, phải viết THẬT rằng giờ phút ấy (mà tôi nghĩ là vừa mới phạm tội), tôi yêu anh càng nhiều hơn.

Trong vòng tay buổi trưa, tôi kể hết cho anh nghe những gì đã làm ban sáng, KHÔNG PHẢI để biện minh cho một hành động ngu xuẩn, mà CHỈ NHƯ đưa con tâm sự cùng cha nó mọi điều mới xảy. Ôi! Tôi có khác nào đưa con được anh cung chiều đặc biệt đến trở thành hư hỏng? Một đứa con rất thành thật và chính điều thành thật này đã giết tôi. (Về sau nhớ lại mọi việc, phải nhận rằng, NẾU tôi dối trá hơn một chút, cuộc đời có lẽ bớt đi được rất nhiều đau đớn.)

Buổi chiều, anh đề nghị đưa tôi đi phố chơi. Đột nhiên, tôi thấy quá mệt, nổi mệt từ thân xác trong những ngày gần đây, cho đến nổi mệt tâm hồn theo sự tra gạn kỹ càng của anh buổi trưa nay, nên xin từ chối, lòng chỉ muốn nằm lại bên anh chuyện trò suốt buổi, chờ đợi giờ đến dancing làm việc.

Anh thất vọng (dĩ nhiên) khi, trong tình yêu, anh đưa tôi lên cao quá! Và khi đã thất vọng, anh trở nên vô cùng tàn nhẫn. Anh bắt đầu cúi kính, gán ghép cho tôi ý nghĩ rằng "*Em xấu hổ nếu từ bây giờ đi bên anh ngoài phố mà gặp lại Phạm Hùng (!?)*"

Con người anh là cả một khối đầy phức tạp mâu thuẫn. Anh vừa thật dịu dàng hiền nhã, lại cũng vừa tàn nhẫn ghê gớm. Trước những lúc tàn nhẫn như vậy, thường thì tôi tự đặt mình vào cái thế lúng túng của anh để HIỂU và nhịn nhục. Nhưng chiều nay, cuộc cãi vã xảy ra đã thành trầm trọng. Chán ngán từ cả hai phía -nhất là tôi- đến chỉ muốn từ bỏ thật sự hoặc là muốn tự hủy hoại thân mình.

(Từ thuở nhỏ, tôi vẫn nghe Mẹ bảo rằng tôi là "đứa điên, trong đầu luôn cuu mang những hành vi nguy hiểm." Hỏi lý do thì bà kể, mỗi khi gặp chuyện uất ức, tôi hay tự dùng lưỡi lame bén mà rạch những lần máu đỏ lên hai cánh tay).

Chiều nay, "con điên" trở lại. Ăn mình trong phòng tắm, tôi cũng dùng lưỡi lame rạch nát cánh tay trái. Nhìn những tia máu đỏ từ từ rỉ ra thành giọt, quả thật tôi nghe tâm hồn dịu xuống hẳn mọi đau khổ, đồng thời với nỗi buồn ngút ngàn dâng ngập trái tim.

Chúng tôi cùng mặc nhiên như chưa hề có nhau trong đời trước đó. Tôi đi đàn với cánh tay được băng ở tiệm thuốc tây đầu ngõ Phan Đình Phùng và anh đến dancing với đứa con mà chẳng buồn nhìn tôi một nháy! Trong linh cảm mờ tối của một ý thức chao đảo, tôi thấy mình đang bước trở lại con đường cô đơn cũ KHÔNG có anh cận kề chia xẻ. “*Con đường của riêng tôi*”, thật nhiều gai chông nhưng thân thiết vô cùng.

“*Ôi! Những người khóc lẻ loi!...*” Câu thơ Thanh Tâm Tuyền, hơn lúc nào, tôi mới thấy thấm thía làm sao với số phận riêng.

*/ Dalat, Chủ nhật 26/1/1975

Trong Duy Tân, đột nhiên tôi lượm được mảnh giấy rơi dưới chân piano: “*Tối nay, anh nên để thằng cu Tí về đặng em ngủ lại, nếu không, Thu Vân nó sẽ tự tử. (ký tên) Hải.*”

Ngạc nhiên đến lạ lùng, nhưng tôi vẫn im lặng.

Trong ngôi nhà 33 Phan Đình Phùng, trước nay tôi và anh vẫn thuê căn phòng lớn ở tầng dưới. Từ khi đám ca nhạc sĩ Sài Gòn lên, anh hỏi thuê luôn căn lầu cho họ; đứa con trai anh hằng đêm về ngủ chung với họ. Thằng bé bao giờ cũng tỏ ra thù nghịch và chưa hề nói tiếng nào với tôi trong các buổi cơm chiều tại Thanh Trà, hay những đêm cùng đứng chung dưới một vòm sân khấu, nhưng sự việc nó ngủ lại phòng trên lầu với đám ca nhạc sĩ, đối với tôi chẳng có gì đáng lưu ý.

Dù vậy, cũng vì mảnh giấy của chị Hải mà đêm nay anh đưa hẳn đứa con về ngủ với anh trên cái divan kê ngay giữa phòng, chối từ chiếc giường rộng có tôi đang nằm trên ấy.

(Thật chán ngán nếu phải nhắc lại thời gian này, dù mọi việc chỉ xảy ra trong 5 ngày ngắn ngủi!)

*/ Năm ngày năm đêm, anh tỏ ra thách thức thật sự trong việc ăn ngủ và đến Duy Tân với chỉ đứa con trai 15 tuổi. Năm ngày, anh hiện thân một con người cực kỳ khó chịu đến gần như xem tôi là thù địch mỗi lúc đối diện tôi.

Phải viết rằng “*chính anh đã đuổi xua tôi ra khỏi cuộc đời anh*” bằng hình ảnh đứa con, bằng những cái kính nhãn nhỏ và bằng cả một-đám-ca-nhạc-sĩ-vũ-nữ sau lưng xúi giục. Năm ngày năm đêm anh đau yếu liên miên nhưng vẫn chối từ mỗi khi tôi tìm đến cạnh bên.

Chán nản pha cùng phiền muộn, tôi nhận chân điều rằng ANH VẪN CHỈ LÀ một người đàn ông NHƯ bao người khác, khi yêu thương thì hoàn hảo, xa cách lại trở nên vô cùng tàn nhẫn. Cái bản chất nghệ sĩ của những ngày yêu đương cũ biến đâu mất cả. Trong những câu nói, anh tỏ đúng là một con người thô lỗ, không ngại ngùng bất cứ ý nghĩ ghê gớm nào để lăng nhục tôi. (Tôi có nên nghi ngờ rằng hai mươi năm đã quá dài để những tính xấu của người đàn bà tiêm nhiễm vào bản chất anh lúc nào không biết?)

Đêm, tôi bỏ mặc cái ghế thường lệ cạnh anh trên sân khấu mà xuống ngòi nơi một góc tối của phòng nhảy, mặc cho cơn say lôi cuốn. Ngày, tôi đứng đưng với nỗi buồn chịu đựng, lang thang trên phố một mình.

*/ Dalat, thứ Tư 29/1/1975.

Buổi sáng sớm, người đàn bà tìm tới căn nhà 33 Phan Đình Phùng, nhìn sự đồ vỡ vơi một thái độ hả hê, pha chút hạ cố cùng anh trên vài câu nói nhỏ. Ngay lúc ấy, anh thẳng tay chối từ sự săn sóc của tôi, quay sang bảo đứa con trai thu nhặt tất cả áo quần riêng, bỏ vào valise để trở về căn biệt thự số 35 Nguyễn Hoàng.

Trong căn phòng lạnh, khi đứa con trai và người đàn bà ra đường gọi xe, tôi ngồi xồm, đặt hai tay lên gối anh, ngược nhìn sâu vào đôi mắt, giọng buồn bã:

"Anh có tha thứ cho em không?"

Anh không đáp, cũng không nhìn trả lại, khuôn mặt bệnh hoạn mệt mỏi.

Tôi nghe trong lòng mình sự vỡ nát, thêm với cảm giác nôn nóng tuyệt vọng khi nhìn một cái gì rất yêu dấu đang từ từ trôi tuột khỏi tay...

Tôi cúi đầu nói:

"Em mất anh rồi nhưng xin anh hãy tin em lần cuối. Em chưa hề phản bội anh vì bất cứ người đàn ông nào khác. Nếu anh không muốn tin, cũng xin tha thứ cho em tất cả những gì anh nghĩ rằng em có lỗi."

Anh im lặng. Tôi tiếp:

"Từ lâu nay làm vợ anh, mọi thứ của anh đều là của em, nhưng bây giờ điều ấy đã hết, em có thể nào xin được giữ cái áo choàng đêm đêm anh vẫn mặc?"

Anh gật đầu, vẻ vô cùng mệt mỏi:

"Em có thể lấy bất cứ cái gì em muốn."

Tôi đau đớn nhìn sưng cặp kính trắng tôi hằng yêu dấu, ứa nước mắt, gục đầu vào gối anh.

Cho đến lúc anh nói: "Thôi, em đứng dậy đi, bà ấy sắp trở lại rồi!" thì cũng là lúc tôi chợt nhận ra sự thua cuộc của lòng mình trong canh bài định mệnh. Nên, vội vàng như trốn chạy, tôi bỏ ra phố trước khi anh vĩnh viễn rời xa căn phòng hạnh phúc trong cuộc đời riêng tôi.

*/ Những ngày kế tiếp mới thật là tệ hại.

Tôi đổi, lấy căn phòng trên lầu, biệt lập, có lối đi riêng, nhường cho đám chị Kim Chi căn dưới lầu tôi đã ở với anh từ khi lên Dalat. Đêm tan dancing, không thể về Nguyễn Hoàng (cách thị xã 7 cây số), anh và đứa con trai cùng ngủ chung với đám ca nhạc sĩ nơi căn phòng lớn đó.

Tôi tránh gặp mặt anh trong vũ trường và cả trong nhà trọ, trái tim nghe thật lạnh đến tưởng như "Cả hai chưa hề là vợ chồng trong một khoảng thời gian".

Đêm tan vỡ đầu tiên, tôi không dám về phòng. Sợ phải nhìn lại những hình ảnh cũ trong khi đã mất anh vĩnh viễn, từ Duy Tân, tôi tìm đến Tao Đàn ngồi uống rượu với hai anh em chủ quán (Tuấn & Thanh). Trong cơn sâu thăm buồn bã, hình ảnh anh với cái tình mãnh liệt hiện ra như những nhát dao tàn bạo xuyên thấu trái tim đầy lỗ thủng. Tôi vẫn

yêu anh, điên cuồng hơn bao giờ, nhưng im lặng chấp nhận mọi sự đưa đến, im lặng chối từ các câu hỏi của bất cứ ai về anh.

*/ Dalat, thứ Bảy ngày 1/2/1975.

Không dùng được, tôi viết cho anh lá thư với đầy đủ các lời van xin mong được có anh trở lại. Anh cầm đọc, nhưng im lặng.

Đêm trong Duy Tân, lúc đã ngầy ngà say như thường lệ, ngồi nơi góc tối gần bar rượu bên dưới sàn nhảy, đột nhiên tôi nghe giọng hát đàn ông vang lên thật ấm bản nhạc Ai Nói Yêu Em Đêm Nay của Y Vân. Trái tim đau nhói theo từng câu hát. Hóa ra là anh, trong điệu slow, vừa đệm dương cầm vừa tự cất lên những lời ca:

*Ai nói yêu em đêm nay
Ai nói yêu em đêm mai
Ai nói yêu em sau này?
Son phấn nào giết thơ ngây
Ánh đèn màu nào đơn côi
Lệ rơi nhiều hơn mưa lũ*

*Ai dìu bước em đêm nay
Ai dìu bước em đêm mai
Ai dìu bước em tương lai?
Nhịp chân nào đưa rã rời
Ôi tiếng kèn nghẹn như tiếng khóc
Thương cho người một kiếp cô đơn.*

*Rồi từng đêm từng đêm
Qua biết tay bao người
Một lần son nhạt môi
Cay đắng thêm trong đời
Tàn một cơn mê
Bẽ bàng một mình ai
Nghe trong lòng giông tố như cuốn xô*

*Ai nói yêu em đêm nay
 Ai nói yêu em đêm mai
 Ai nói yêu em sau này?
 Khi bóng chiều thân thơ rơi
 Vũ trường chợt bùng men say
 Ai nói yêu em đêm nay?*

Tôi thốt sững người, đứng lẫn vào một góc tối. Trên sân khấu, anh vừa cười cùng đám vũ nữ, ca nhạc sĩ, vừa hát lên bản nhạc, âm giọng Hà Nội ngọt ngào được làm đầy sự buồn bã thêm bằng những hợp âm của những ngón tay tàn bạo phủ lên hàng phím trắng.

Tôi không biết mình có làm chẳng, nhưng rõ ràng trong tiếng hát anh có vương dòng nước mắt? Có nên nghi ngờ rằng anh còn yêu tôi? Tiếng hát như lưỡi dao đâm thẳng vào tim những nhát tàn bạo để nước mắt tự nhiên ứa ra và nổi đầu đờn được dịp tuôn trào trong toilette.

Hết bản nhạc Ai Nói Yêu Em Đêm Nay, anh vụt lướt mười ngón tay sang Sombre Dimanche. Lúc này thì âm thanh rõ ràng không còn nghẹn ngào mà nó âm ỉ mang đầy tính phần nộ. Bao nhiêu cảm hờn như bực bạch ra trong các accord ào ạt của điệu slow-rock thể thiết, trong đồng lúc, anh quay qua cười cùng đám người chung quanh.

Thốt nhiên, tôi nhận ra nỗi cô đơn vời vợi của mình tại đây khi mà tất cả, từ ca sĩ, nhạc sĩ, vũ nữ, tài phán... ai cũng đều là bạn anh, bao quanh anh, thương xót anh và cùng với anh lạnh lùng quay mặt.

Trong các tour slow, anh cứ lập đi lập lại hai bản nhạc đau buồn ấy. Sự hành hạ đã đạt mục đích của nó. Nỗi tàn nhẫn đã có kết quả trên tâm thân yếu đuối và cái tâm hồn mong manh nhạy cảm. Tôi đóng đàn ra về trước giờ tan dancing, trốn chạy nỗi cô đơn đã trở thành cao độ.

***/ Dalat, Chủ nhật ngày 2/2/1975**

Buổi sáng, qua chị Kim Chi, anh đưa trả lại tôi bức thư. Cầm nó trên tay mà bàng hoàng ngơ ngẩn, tôi tự nhủ mình "Đã hết! Đã hết! Từ bây giờ phải nên chấp nhận định mệnh!"

Cái định mệnh khôn khổ khiến một đời tôi thăng trầm chao đảo. Cái định mệnh không ngừng phủ chụp lên tôi những điều bất hạnh.

(Một lần, năm 16 tuổi, theo Mẹ đến nhà một ông thầy xem tướng nổi tiếng trên đường Trần Hưng Đạo, Sài Gòn, nhìn mặt tôi, ông bật nói: "Tàn nhẫn lắm! Thúy Kiều 15 năm đau khổ, nhưng với cô này, hai chữ 'truân chuyên' một đời không thoát.")

Thật thế, một đời tôi đi tìm hạnh phúc, như con tàu lạc lối trong đêm tối mong nhìn thấy ngọn hải đăng của thương cảng. Cũng có lúc tôi TƯỞNG nhìn thấy cái bánh hạnh phúc SAU KHI đã trải qua biết bao nhọc nhằn trong sự tìm kiếm; nhưng dấu hạnh phúc đã nằm trong tay thì cách này cách khác cũng bị Định Mệnh làm cho trôi tuột đi.

11:30 khuya, trở về phòng, nhìn chung quanh sự quạnh hiu giống y hệt nỗi cô đơn sâu thẳm dưới đáy tim mình (trong khi dưới nhà vang dội tiếng nói cười của bạn bè anh, rồi lại tiếng ngân nga của chính anh, nhại đi nhại lại nhiều lần câu hát: *"Rồi từng đêm từng đêm, qua biết bao tay người..."*) tôi đã không thể nào kềm được nỗi đau dồn nén, bật khóc lên nho nhỏ những ghen ngào nhất trong các ngày qua.

*/ Sài Gòn, thứ Hai ngày 3 tháng 2/1975.

5 giờ sáng hôm sau, nghe tiếng ông chủ nhà gọi người con trai tên Cương dậy đi Sài Gòn, tôi bừng tỉnh giấc ngủ, đồng thời cũng bừng lên trong óc một chuyến trở về ngôi nhà thân yêu có Mẹ và gia đình hiện diện. Nên, vội vàng thu xếp các vật dụng cần thiết, tôi đón xe ra bến. Một chuyến đi vẫn là điều đáng làm trong những khi như vậy. Tôi cần phải thoát ra ngoài cái không gian u ám thật nhanh NẾU KHÔNG MUỐN muốn tự sa chân vào cái hố hủy diệt.

Trên chuyến xe đò Dalat-Sài Gòn, ngồi cạnh anh Cương, nghe anh kể:

"Tôi được bà cụ nói cho hay về sự tan vỡ giữa cô và anh Ngọc. Đêm qua, nằm phòng bên cạnh, 11:30 khuya nghe tiếng mở khóa rồi lại tiếng khóc nho nhỏ, tôi biết cô đã về. Định mặc áo xin vào trò chuyện cho cô khuây khỏa, nhưng nghĩ lại, 'Thôi, hãy để cô khóc là hơn'. Tôi cũng từng ở trong hoàn cảnh cô khi nhà tôi chết, nên hiểu rằng, có những lúc khóc một mình thật cần thiết lắm." (...)

Chúng tôi cùng nói với nhau về Vân San và Vũ, hai đứa con trai cùng tuổi.

Những câu chuyện thế này đã giúp tôi quên đi rất nhiều đau đớn. Một câu của anh Cương như một lời an ủi:

"Những cô vũ nữ ít học, lại hay phung phí nhan sắc, vậy mà trên sàn nhảy, các cô ấy mang một vẻ quyến rũ kỳ lạ, ai đã mê rồi thì mê dữ dội. Còn Thu Vân trẻ đẹp, có học thức, thêm cây violon với ngón đàn truyền cảm, thì dưới ánh đèn sân khấu, Thu Vân phải biết rằng mình nổi bật cỡ nào!"

*/ Trong gia đình, tôi tìm lại được sự thoải mái, ngồi kể cho Mẹ và ba em gái nghe bằng giọng điệu bồn chồn mỗi tình Dalat vừa tan vỡ.

Tôi nói với Mẹ :

"Ngày mai con sẽ lên Dalat lấy cây violon về ăn Tết với gia đình."

(...)

Đêm trôi nhẹ nhàng. Những ngày cuối Đông chuẩn bị đón mừng Tết đến, trời có gió lạnh heo heo, không khí sất se buồn bã. Trong phòng khách căn nhà màu gạch, tôi ngồi im, xoay xoay tách café trong tay, lắng nghe tiếng gió lùa qua song cửa mà trọn tâm tình chỉ nghĩ về anh, về Dalat. Sáng sớm nay tôi bỏ Dalat ra đi, anh chưa được báo. Đêm nay vắng tiếng vĩ cầm, trong vũ trường có ai nhận biết ra? (...)

*/ Dalat, thứ Ba ngày 4/2/1975

Quá sợ hãi sự cô đơn, tôi xin Mẹ cho đem Vân San theo lên Dalat.

Những ngày cuối năm, trời thật lạnh, tâm hồn càng thêm rét mướt. Đi phố đi ăn với đứa con, dần dần tôi tìm lại được chút nào ấm áp.

Tại Duy Tân, anh vẫn đàn đi đàn lại hai bản nhạc đau buồn ấy. Tôi sững sờ theo sự tàn nhẫn của anh, nhưng tự ve vuốt lòng theo câu nói anh Cương trên chuyến xe đò hai ngày trước: "Anh Ngọc đau khổ với chất đắng, còn Thu Vân đau khổ với chất ngọt, bởi, khi hát lên bản nhạc ấy, anh đã chứng tỏ nên cái điều vẫn còn yêu Thu Vân nhiều lắm."

Đêm lạnh, trên căn lầu vắng, nằm cạnh Vân San, lắng nghe tiếng hát không ngừng của anh ở phòng dưới. Tự ve vuốt trái tim mình bởi ý nghĩ "Ngày mai sẽ đến!" Ngày mai rồi lại ngày mai, tôi phải phấn đấu để lướt qua trận giặc tình cảm này, phải chiến thắng sự đau đớn của tâm hồn bằng bất cứ giá nào đưa ra.

*/ Dalat, thứ Tư ngày 5/2/1975.

Buổi chiều trên phố, nhìn con trai sáng đẹp như thiên thần, trái tim lắng đi rất nhiều thống khổ.

Một lúc, ngồi trong quán kiếng Bờ Hồ nhìn thiên hạ dập dìu phố xá, tôi dường quên được cái dáng gầy khinh khoát của anh, như quên một giấc mơ đẹp và buồn. Ít ra tôi cũng đã nhận được sự đền bù của Thượng Đế cho riêng. Ít ra trong cơn tuyệt vọng của khối tâm hồn đang rạn nứt, tôi vẫn còn bắt gặp cái điều mình đã "ĐƯỢC nhiều hơn đã MẤT". Cái được sau cùng và lớn nhất chính là nỗi cô đơn trong quãng đời 25 năm cũ, tôi đang đối diện. "Người bạn trung thành" vẫn không từ biệt ngay những lúc bị tôi bỏ quên để sống hết lòng cho anh, như trong những tháng ngày qua.

Trở về nhà buổi chiều gần tàn, tôi nhìn thấy anh trong phòng chị Kim Chi nên xin được chuyện trò cùng anh ít phút. Trên căn lầu riêng, tôi nhấn mạnh rằng KHÔNG xin có anh trở lại mà chỉ MONG anh đừng bao giờ đàn thêm lần nào bản nhạc đau lòng ấy. Tức thì anh đáp:

"Khi đàn bài ấy, anh xót xa cho em một phần thì lại xót xa cho chính mình mười phần hơn thế. Anh không khinh bỉ mà chỉ xót xa theo ý nghĩ rằng 'Tùng đêm sẽ có người nói yêu em, nhưng có ai nói yêu em suốt đời như anh từng đã nói?'"

Và anh ứa nước mắt, xong xỉ vả, lại nói lên những lời yêu thương tha thiết... Những điều mâu thuẫn và quái lạ như thế cứ tiếp tục được thốt ra trong buổi chiều gần tàn.

Tôi ngồi thần thờ, lòng trống rỗng đến như tê dại, trái tim bàng hoàng trong sự nhận biết rằng "anh vẫn còn yêu tôi mạnh mẽ, trong đồng lúc với lòng oán hận mạnh mẽ."

Đột nhiên, anh tuôn xối xả vào mặt tôi những câu nói vô cùng độc ác, lại ứa nước mắt và bỏ ra đi... để tôi hiểu rằng "thật đã không còn chút gì níu kéo tâm tình xưa." Đau thương đầy dẫy phong kín buổi chiều.

Đêm đi làm, tôi đem Vân San theo, quấn quanh thân mình nó bằng cái áo choàng của tôi và đặt nó nằm ngủ trên một cái sofa nơi phòng nhảy trong khi tôi đứng đàn trên sân khấu.

Anh vẫn không buông tha hai bản nhạc cũ. Lòng đau như kim chích, lúc tan vũ trường, tôi nói với tay trống Hùng Lèo:

"Anh Ngọc thật đã tàn nhẫn lắm! Vậy thì từ đêm mai, CHÍNH EM chứ không phải anh ấy, sẽ là người đàn bản đó cho đến ngày nào nghĩ việc thì thôi."

Khi Vân San đã ngủ, tôi mở toang cửa sổ, ngồi nhìn ra cả một vùng trời Dalat lặng yên trong buốt giá. Những điều thuộc chấy sáng đầu môi. Tôi nghĩ đến anh với cuộc tình đã vỡ, từ nỗi rung động của lần đầu gặp gỡ ở dancing Nautique Nha Trang cho đến những phũ phàng tàn nhẫn của sự nát tan hiện tại. Nhận thức một điều rằng tôi đã yêu anh bằng tình yêu mạnh mẽ và xúc động nhất trong định mệnh mình từ trước. Anh với những khổ đau tê tái đem đến cho tôi thì cũng chính anh với những yêu thương đắm thắm tôi chưa từng biết trong đời.

Đêm khuya tĩnh mịch. Dalat lạnh và buồn. Tôi ngồi đếm thời gian lướt êm qua hồn những bước dầy vò khắc khoải. Do đâu mà tôi để mất người đàn ông rất yêu dấu ấy? Do đâu mà trong những đêm trắng và dài như vô tận, tôi phải cố trốn chạy một mình mọi nỗi khổ đau? Giờ đây, cái giấc mơ làm vợ đã biến thành mây khói. Và tôi biết rằng, cả một quãng đời sau, định mệnh vẫn chỉ thế này, cô đơn dầy đặc mà chẳng nên mơ tưởng thêm lần nào hai chữ "hôn nhân!"

*/ Dalat, thứ Năm ngày 6/2/1975

Buổi sáng thức dậy đã nghe trong tim nổi nhưc buốt lan tràn thật mạnh khi nhớ lại từng buổi sáng trong chăn, câu hỏi dịu dàng "Vợ anh ngủ có ngon không?" vang lên đậm ấm.

Ôi! Anh có phải là chồng tôi không? Người chồng đau khổ vì những ngu xuẩn nhẹ dạ của vợ mình.

Tôi đưa Vân San đi phố như những khách du nhân nhả, mà thật thì bất cứ con đường nào tại đây cũng đều dễ dàng gợi lên nỗi nhớ. Có một điều tôi tiên cảm, rồi ra suốt đời, tôi sẽ còn bị ám ảnh bởi mối tình này, quá đẹp như một giấc mơ huyền diệu nhưng cũng quá buồn như vành khăn tang trắng trên mái tóc người thiếu phụ cô đơn.

(...)

Buổi chiều, ngồi xếp các kỷ vật, thư từ bỏ vào trong một valise lớn, ngày đi giang hồ, tôi đã đề tên anh và tên tôi trên ấy. Tôi không thể ngăn đôi dòng lệ khi nhìn đến bất cứ vật dụng nào trong quãng đời làm vợ ngắn ngủi. Thời gian qua mau, hạnh phúc chóng tàn!

Ban đêm, trời lạnh căm căm. Sự cô đơn càng thêm mạnh mẽ khi trên một góc sân khấu, đứa con trai ngồi cạnh uống ly sữa nóng và phía dưới các bàn trống, anh đang cùng đám ca nhạc sĩ, vũ nữ nói cười âm ỉ.

Có lúc tôi lạ lẫm nhìn thẳng vào anh từ xa, nghe trong lòng vang dậy nỗi ngạc nhiên với câu hỏi: "*Phải chăng đó là người đàn ông đã được tôi yêu cuồng nhiệt và đánh đổi tất cả tự do để có?*"

Dẫu vậy, ý nghĩ trên họa hoàn mới hiện ra trong óc; thay vào đó, luôn luôn chỉ là nỗi đau đớn mãnh liệt mỗi khi tình cờ đối mặt anh.

Cũng đêm nay, trên sân khấu, tôi làm đúng theo những gì mình đã nói. Cứ mỗi lần đàn xong điệu Valse là tôi bắt liền qua Slow với bản nhạc Ai Nói Yêu Em Đêm Nay. Anh cũng không phải tay vừa, dứt bài trên, lại rải ngay mười ngón theo Sombre Dimanche như buộc tôi phải tiếp tục trình diễn. Trên nhiều mặt, chúng tôi vẫn thật giống nhau. Một trong những mặt quan trọng là khuynh hướng tự hủy tâm tư trong những hành vi tàn nhẫn, cả hai đều có.

Phải công nhận một điều, tôi và anh quả xứng đáng là hai đối thủ tài sức ngang nhau trên nhiều hình thức, đặc biệt âm nhạc, dẫu đang tan nát tâm hồn, mỗi người vẫn không đánh mất đi ngón đàn truyền cảm. Khi tiếng violon cất lên câu nhạc đầu tiên của bản đàn cay đắng, mười ngón tay anh tức thì đệm theo bằng những hợp âm chuẩn xác với những note láy, note contre-chante bay bướm. Trong sự khổ đau cao độ theo mỗi tình gãy đổ, tôi còn nghe đau đớn hơn khi nhận thức, kể từ nay tôi cũng mất luôn ngón-dàn-tài-hoa-anh tôi hằng trân trọng dẫu yêu.

Một thoáng ngẩn ngơ, tôi tự hỏi, liệu mai này, có bao giờ anh nghe tiếng nuối tiếc tiếng violon buồn rữ? Có bao giờ anh tìm ra người con gái nào sẽ cùng anh kết hợp một đam mê cao nhất, như tôi từng làm với anh?

Tất cả mọi người trong Duy Tân đều tỏ ra khó chịu khi chúng tôi vì tình cảm riêng mà giẫm lên nghề nghiệp. Nhưng đã đến lúc thách đố, tôi không còn màng gì đến thiên hạ chung quanh. Tự nhủ, "*Phải thắng cho bằng được sự phũ phàng của anh trước khi bỏ ra đi mãi mãi*". Bằng lòng một nỗi là anh cũng không chối từ sự gây hấn. Rõ ràng trong tôi và cả trong anh, bản chất nghệ sĩ đến phải chào thua để trở nên tàn nhẫn trước sự đau khổ tột cùng của trái tim.

Lúc 10 giờ đêm, Vân San ghé tai tôi nói nhỏ:

"Con ngồi yên cho mẹ đàn, nhưng mẹ đừng đuổi con về Sài Gòn nhé?"

Tôi thốt đau đớn đến đại cả tim khi nghe nó dùng chữ "đuổi". Tôi khóc trong tiếng đàn mình ngay trên sân khấu. Đứa con yêu ba tuổi, không ngờ chóng hiểu như vậy! Đột nhiên tôi thấy những nỗi khổ đau của mình trở nên vô cùng nhỏ bé trước con thơ sáng đẹp... nên, mặc cho mọi người vẫn còn làm việc, tôi đóng đàn, bỏ ra về ngay.

Đêm khuya lạnh, tôi đắp lên mình chiếc áo ngủ của anh, thiếp đi trong sự mệt mỏi quá sức.

[]

(Đọc lại đêm Mồng Ba Tết Tân Sửu
tại San Jose, Feb 14, 2021)

